

... Eliška Reslová, ZŠ a MŠ Všetaty

NETRADIČNĚ TRADIČNÍ VYUČOVÁNÍ

„Škola si myslí, že vím jen to, co jsem se naučil. Omyl. Umím to, co jsem zažil.“ S tímto citátem profesora Milana Hejného jsem se poprvé setkala na vysoké škole, kde jsem si Hejného metodu vyloženě zamilovala. Tyto tři věty mě ale donutily podívat se nejenom jinýma očima na matematiku, ale na celé naše školství. „Vždyť je to přeci pravda!“

Škola by nám neměla něco jen předložit, ale měla by nám ukázat, kolik máme možností se vším si poradit a zároveň by měla podněcovat i naši kreativitu. Ještě více mi oči otevřela moje třída, kterou jsem dostala po mateřské. Třída je to sice málopočetná, o 20 žácích, ale zato dosti rozmanitá po stránce sociální, emoční a svou obecnou inteligencí. Možná i to byl další impulz pro, jak by řekly mé starší kolegyně, jinou výuku. A tak jsem tedy s dětmi začala zažívat a prožívat výuku a více se zaměřovat na propojování formálního a neformálního vzdělávání, používat více aktivizující metody, a hlavně propojovat projektové vyučování s well-beingem, protože právě díky velkým rozdílům mezi žáky jsme řešili řadu sporů.

Jako akční druháci máme na svém zážitkovém kontě již několik povedených akcí. Za nejuspěšnější považuji Den boje za svobodu a demokracii, kde jsme poprvé zkusili použít metodu RWCT Pětílístek, Apple day, který jsme si užili společně s rodiči, a dva dlouhodobější projekty – 72 hodin a Den laskavosti.

Již druhým rokem se zapojujeme do dobrovolnické aktivity v projektu 72 hodin. Kdykoliv během těchto dvaasedmdesáti hodin (12.–15. října 2023) a zároveň jakkoliv dlouho se dobrovolníci po celém Česku pustí do aktivit, které pomohou druhým, přírodě, či jejich okolí. Téma letošního ročníku bylo opylovači a to nás inspirovalo k našemu letošnímu projektu. Spojili jsme své síly s naším zřizovatelem městysem Všetaty a zahradní architektkou paní Bívovou a vytvořili společné dílo, které jsme nazvali „Cestou ke kontinuitě, kontinuitou k přírodě“. Vytvořili jsme v místním parku spirálu z cibulovin, která bude svým květem kontinuálně na sebe navazovat. Tím se zajistí pravidelná jarní potrava pro včelky.

Byla to práce náročná, ale zvládli jsme to. Včelkám jsme do parku ještě vytvořili malé hmyzí domečky, kdyby si třeba chtěly odpočinout, a vysázeli též dva dřívky. Morálně nás do parku přišel podpořit i pan starosta, který děti pochválil, jak se dobrovolnické činnosti skvěle zhostily. I my poděkovali městyse za finanční podporu tohoto projektu. Dobrovolnický projekt sice trval

72 hodin, ale pro nás to bylo mnoho práce, která projektu předcházela, ale po něm i následovala: zakreslování, práce s mapou, pěstitelské práce, čtenářská gramotnost, samotná fyzická práce, projektování, výpočet květu, atd. Ale práce děti bavila a něco nového se naučily. A o to šlo a jde!

Naším posledním dlouhodobějším projektem byl Den laskavosti. Již sedmým rokem se 13. 11. organizuje happening #jsemlaskavec, který je pod patronátem Nadace Lilie & Karla Janečkových. Letos jsme si chtěli také vyzkoušet, jak to je

„dělat dobro“ a rozdávat kolem sebe radost. Spojili jsme se tedy opět s městysem, vybrali 20 obyvatel naší obce, kteří jsou již doma sami, postihla je vážná choroba, či patří mezi nejstarší rodáky, a těm nakreslili přání, která by jim mohla den zpříjemnit. Tematický plán zněl „Lidé kolem nás a místo, kde žijeme“. Ideálně načasované. Podle získaných adres a bodů na mapě jsme se orientovali v terénu a vlastnoručně jsme přání doručili do schránek. Tím jsme poznali i různá místa obou částí městyse. Cestou jsme potkali také pár lidí, kteří sice nebyli v našem seznamu, ale proč jim ten den také neudělat lepší. Ti dostali přání rovnou na ulici. Doufáme, že jsme rozdávali radost. Procvičování laskavosti nám však také pomohlo a pomůže zlepšovat naši vzájemnou spolupráci, vztahy i náladu v našem třídním kolektivu. A co se v mládí naučíš, dál v životě jako když najdeš! Už teď se těšíme na další ročník, protože máme v plánu se spojit i s Rodinným centrem v naší obci a Den laskavosti ještě tak více „rozjet“!

A ve svých nových, netradičních kolejkách se snažím svou třídu vézt s sebou dál. A kdo ví, třeba jednou mezi nimi vyroste človíček, který naplní svůj život prací učitele a bude v mém zážitkovém vyučování pokračovat.

